

[Wilhelm]

synes, der er problemer – men det kan skyldes, at jeg ikke kan læse teksten om, hvad det egentlig er, man vil gøre, hvis de alle sammen laver sig om til fonde – med hensyn til, hvordan de så egentlig bliver beskattet af det her, altså § 21, stk. 4, osv. Der er masser af ting, vi kommer til at kigge på i udvalget.

Når det faktisk er lempeligere end den norske og den engelske ordning, skyldes det vel i virkeligheden det, vi påpegede allerede ved aftalens indgåelse sidste år, nemlig at når man favoriserer DUC og A. P. Møller så meget, som man gør, og man skal have en ensartet skattelovgivning, der også skal gøre en aktivitet mulig på de dårligste, de mindst lovende områder, som A. P. Møller afstår, så må den blive for lempelig.

Det er et kedeligt udgangspunkt, man har dér, og jeg synes, dette her understreger, at det havde været både enklere og mere effektivt, om man havde taget rettighederne tilbage og ladet dem drive entreprenørvirksomhed på almindelige kontraktvilkår. Så var der ikke problemer med de områder, de beholdt, altså de mere lovende, over for de mindre lovende, og der var ikke problemer med hullerne.

Men nu vil vi se på det, som det er her. Vi lover at bidrage til en kritisk gennemgang af disse ting og vil først tage stilling til resultatet, når vi har svarene på den gennemgang.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesøft):

Jeg skal takke for en velvillig modtagelse af det foreliggende lovforslag. En række af de spørgsmål, der er rejst, er af teknisk karakter og vil blive belyst nærmere i udvalget, og jeg skal derfor i denne omgang holde mig til nogle lidt mere principielle replikker til de synspunkter, der er fremført fra ordførernes side.

Jeg har noteret mig, at man har været bekymret for, om denne skat på op til 83½ pct. af den sidst tjente krone lod være tilbage en tilstrækkelig høj forrentning af den investerede kapital. Det var hr. Ivar Hansen, der gav udtryk for det synspunkt, men det skinnede også igennem i flere andre indlæg.

Jeg kan berolige med, at der bliver en forrentning af den investerede kapital, som kan måle sig og kan måle sig godt med en hvilken som helst anden kapitalanbringelse i industri, håndværk, søfart, handel i Danmark.

Det er sådan set det, der er afgørende for det første at konstatere, og dernæst er det selvfølgelig også værd at konstatere, at det sammenlignet med, hvad man kan få af forrentning af den investerede kapital i tilsvarende aktiviteter i andre lande, også fortsat vil være en udmærket forretning at gå ind på det danske område.

Det har jo været regeringens ledestjerne i udformningen af det, at man skulle balance-re mellem de to, begge meget relevante synspunkter: at sikre den fornødne interesse for ny aktivitet og efterforskning og at sikre samfundet en rimelig andel af de overnormale profitter, der på grund af vilkår, som hverken den danske stat eller de nuværende producenter har haft nogen indflydelse på, er konstateret netop i olie- og gasudvindingen. Netop fordi dette område er så særegent, har alle andre lande med betragtelig olie- og gasproduktion i Europa jo indført særlige skatteregler. Og netop fordi det er så særegent, er det en temmelig irrelevant sammenligning at inddrage Magasin og herretøj og dametøj, eller hvad det nu var, der blev fremdraget her. Vi taler om et område af skattelovgivningen, hvor også alle andre europæiske lande, der har interesse for det her, har fundet det helt naturligt og helt nødvendigt at lave særlige skatteregler. Det er rigtigt, at ring fence-metoden, »hegns«-metoden, i selskabsbeskatningen er ny i dansk skattelovgivning, men den kendes jo andre steder fra. Det er også rigtigt, at feltbeskatningen er noget nyt, men også den kender man jo fra andre lande, der har erfaringer med olie- og gasproduktion.

Jeg skal også gøre en enkelt bemærkning om det, man kunne kalde A. P. Møller-rederiets forsøg på at skabe en dolkestødslegende om sammenhængen mellem skattelovgivningen og den aftale, der blev indgået mellem bevillingshaverne og den danske stat her sidste forår.

Det var krystalklart – og det var baggrunden for det midlertidige sammenbrud i forhandlingerne i december 1980 om en aftale – at staten ikke kunne og ikke ville gå ind på nogen form for skatteforbehold fra producenterne side. Derfor brød forhandlingerne sammen på et tidspunkt. De blev genoptaget med fuldstændig klarhed om, at skat ikke kunne inddrages i forhandlingerne, altså at der ikke ville blive givet nogen form for